

II. Geológia a príroda

Mierne členitý vrchovinný povrch chotára je z časti zalesnený. Tvoria ho kryštálické druhohorné a flyšové horniny. Vytvorili sa na geologickom podloží pochádzajúcom zo starších tret'ohôr, keď sa v morskom prostredí usadili vrstvy pieskovcov a ílovcov. Chotár má hnedé lesné pôdy, vylúhované rendziny a nivné karbonátové pôdy. Po jeho obvode najmä zo severu, západu a východu sa rozprestiera zmiešaný jedľovo-smrekový a bukovo-hrabový les. Úbočia sú zalesnené najmä borovicou. Z objavených nerastných zásob sa v blízkom kameňolome priemyselne ťaží dolomit.

Poveternostné podmienky

Poveternostné podmienky majú charakteristické znaky mierneho pásma a sú pod vplyvom prímorského charakteru západnej Európy a kontinentálneho charakteru východnej Európy. Z klimatického hľadiska je územie obce malé a nemožno hovoriť o vlastných odlišnostiach. Preto sa aj tu, ako je na východe republiky pravidlom, často vyskytuje úplne iné počasie, než na ostatnom území. Prevláda tu severný smer vetrov. Je to spôsobované

stretávaním sa už spomínaných dvoch rozdielnych poveternostných vplyvov. Rozhraním býva pohorie Branisko, ktoré svojou polohou prehradzuje dlhé pasy horstiev. Od západu sem často prichádzajú vlhonosné prúdy. Východné prúdenia charakterizujú suché a ustálené počasie, ale sú zriedkavejšie. Najteplejším mesiacom je júl, s priemerom okolo 18 ° C. Najchladnejší je január s teplotou - 4° C. Priemerné ročné zrážky sa pohybujú v rozmedzí 550 až 650 mm. Najdaždivejším mesiacom je júl, najsuchším február. Priemerný počet dní so snehovou pokrývkou sa pohybuje od 120 do 140 v roku. Maximum hrúbky snehovej pokrývky býva od 25 do 60 cm.

Rastlinstvo

Chotár obce a okolité lesy spolu s nadmorskou výškou, vytvárajú veľmi dobré podmienky pre rast veľkého množstva rôznych rastlín. Pri prechádzkach si môžete všimnúť, že sa tu nachádzajú aj zákonom chránené rastlinky, európskeho a národného významu. Z nich hodno spomenúť viac druhov hadca, papraďovec, črievičník papučkový, palinu, iskerník, fialku, nevädzu, poniklec, prvosienku, šafran a ďalšie. Podľa zákona o ochrane prírody a krajiny, majú všetky chránené rastliny stanovenú spoločenskú hodnotu, ktorá dosahuje aj stovky euro. Chránené rastliny je zakázané poškodzovať, ničiť, trhať, vykopávať, vyrezávať, ako aj zbierať, prepravovať, predávať, kupovať či vymieňať. Porušenie týchto zákazov sa trestá vysokými pokutami.

Živočíšstvo

Skladbu fauny podmieňuje značná členitosť terénu. Zo zoologického hľadiska má veľký význam potok Sopotnica, ktorý slúži ako migračný chodník viacerým živočíšnym skupinám. Zo vzácnejších druhov sa tu vyskytuje myšovka vrchovská, výr skalný, bocian čierny, bocian biely, kaňa, d'ateľ, kuvik, krkavec čierny, škovránok, slávik, netopier, rys, vlk, a celá škála poľovnej zveri. Na ochranu chránených druhov živočíchov, tiež v plnom rozsahu platí, už spomenutý zákon.

Chránené územie

Dunitová skalka

V chotári Sedlíc, v časti Kamena je od roku 1964 na ploche 0,35 hektára zriadená prírodná rezervácia s názvom Dunitová skalka. Táto malá skalková lokalita je výnimočná vďaka svojmu hadcovému podložiu. Je to významné nálezisko povrchového výskytu hadca v pňovej forme na Slovensku. Prvý výskum tejto lokality vykonal v roku 1869 geológ Dionýz Štúr. Od roku 2004 patrí do zoznamu chránených území európskeho významu. Zo stredu obce k nej vedie Náučný chodník.

Dunitová skalka je síce nevelké územie, ale so vzácnym povrchovým výskytom horniny dunitu (peridotit - hlbinná vyvretá hornina obsahujúca prevažne olivín, malé množstvo pyroxénu, amfibolu, biotitu, angitu, magnetitu a i.) a s typickými hadcovými rastlinnými spoločenstvami.

Na hadcovú horninu sa viažu určité druhy rastlín - serpentinyfyty, ktoré nerastú na žiadnom inom podloží. Ide o vzácne papradiny – slezník hadcový (*Asplenium cuneifolium*), slezník nepravý (*Asplenium adulterinum*) a sladič obyčajný hadcový (*Polypodium serpentini*). V súčasnosti značnú časť Dunitovej skalky pohlcuje borovica čierna. V jej tieni nenachádzajú serpentinyfyty optimálne podmienky k životu, preto je nutné borovicu odstraňovať.

Volovské vrchy

Ministerstvo životného prostredia SR 16.4. 2010 vyhlásilo Chránené vtáčie územie Volovské vrchy. V okrese Prešov do tohto územia patria katastrálne územia obci Hrabkov, Klenov, Miklušovce a Sedlice. Celá lokalita má výmeru 121 420 ha. Je v nej preukázané hniezdenie takých vtákov ako bocian čierny, včelár lesný, sova dlhochvostá, žlna sivá, d'ateľ čierny, muchárik červenohrdlý a muchárik bieločrký. Tiež tu pravidelne hniezdi viac ako 1% národnej populácie takých druhov ako výr skalný, orol skalný, tetrov hoľniak, tetrov hlucháň, jariabok hôrny, prepelica poľná, rybárik riečny, d'ateľ bielochrbtý, d'ateľ prostredný, krutihlav hnedý, penica jarabá, hrdlička poľná, muchár sivý, orol krikľavý, kuvik kapcavý, kuvik vrbčí, d'ateľ trojprstý a strakoš červenochrbtý.

Na Slovensku nie je mnoho takých obcí, v ktorých sa nachádzajú dve chránené územia. Zaslúžia si preto nielen našu pozornosť a návštevu, ale aj ochranu.